

[Ib Nørlund.]

såvel PRG som Saigonregeringen. Men Thieu og hans klike satte fra første færd ind for at bryde aftalerne dels gennem militæraktioner og erobringer, dels ved ganske åbent at forhåne disse aftaler og afvise enhver opfyldelse af deres politiske betingelser, navnlig dannelsen af et nationalt forsoningsråd bestående af de tre retninger i Sydvietnam.

Fra den provisoriske revolutionære regerings side er man i modsætning til dette hele tiden gået ind for opfyldelsen af aftalerne, og man har advaret mod følgerne af de brud, som blev foretaget fra Thieus side på dem — og det var der for få der dengang ville høre på.

Helt til den sidste tid og under den sidste udvikling har man foreslået nye forhandlinger på aftalernes politiske grundlag og for øvrigt også omfattende sikring af det USA-personels tilbagetrækning, som befinder sig i Sydvietnam, for øvrigt i strid med Paris-aftalerne. Det er imidlertid åbenbart, at der i USA er kredse, som presser for en ny optagelse af krigspolitikken under forskellige påskud, og det ville skabe en alvorlig forværring af hele den internationale situation med en fare ikke alene for Vietnams folk, men for freden i verden.

Heroverfor vil en udvidet international anerkendelse af PRG have en gunstig virkning i henseende til at søge en løsning, og det er lige så klart, at Thieus klike med overlæg har forspildt enhver mulighed for at spille en rolle heri. Alligevel er det den, Danmark fortsat anerkender, og efter den seneste udvikling må det siges, at de sædvanlige argumenter af befolkningsmæssig, territorial og selvstændighedsmæssig art, som er blevet anført for ikke at foretage en dansk anerkendelse, ikke længere kan have nogen kraft. Det ville have været til megen gavn, tror jeg, for regeringen, om den også over for den seneste udvikling havde været orienteret gennem en direkte repræsentant ved PRG.

Formanden:

Jeg minder om, at taletiden er indtil 2 minutter ved begrundelse af spørgsmål.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg skal ikke tage hele Vietnamsituationen op i dag, da vi jo nu i løbet af meget kort tid får en Vietnamdebat her i tinget, som hr. Ib Nørlund vil vide.

Men jeg vil gerne sige, at regeringen står fast på den anerkendelsespolitik, som det daværende folketingets partier sluttede op om, da vi fastlagde den i den sidste socialdemokratiske regerings tid. Jeg tror, det er meget vigtigt at holde fast på en anerkendelsespolitik, der ikke er udtryk for sym- eller antipati, men som anerkender eller har forbindelse med — jeg kan bedre lide det udtryk — den regering, der udøver den effektive myndighed over et fast afgrænset territorium, og det opfylder PRG som bekendt ikke.

Men det, der er baggrunden for hr. Ib Nørlunds spørgsmål, nemlig at vi ikke har tilstrækkelig besked fra PRG, er helt forkert. Jeg sagde under udenrigsdebatten den 18. marts i år, at vi ville tage kontakt med PRG netop for at få politisk information. Det blev fulgt op 2 dage efter i udenrigsministeriet ved kontakt med lederen af PRGs informationskontor her i København, ligesom vi har taget kontakt mellem vore ambassader ude og PRG-ambassader. Det vil altså sige, at det, hr. Ib Nørlund vil opnå, nemlig at vi kan få den tilstrækkelige politiske orientering, det har vi fået.

Så er jeg ikke uenig i — men det vil jeg altså godt gemme til den kommende debat, fordi tidsrammen her ikke tillader en Vietnamdebat, og det tror jeg hr. Ib Nørlund er enig med mig i — altså jeg er ikke uenig i det, hr. Ib Nørlund sagde om Saigons ansvar for, at forsoningsrådet ikke er kommet til at virke.

I øvrigt vil jeg lige gøre opmærksom på, at PRG jo netop kalder sig en provisorisk regering, en foreløbig regering, idet den håber på, at den kommende politiske løsning gør denne regering overflødig. Det er vel også grunden til, at Hanoi ikke har optaget kontakt med den, men at der er et særligt forhold mellem de to regeringer.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg er selvfølgelig opmærksom på, at der er blevet fastsat en debat her i folketinget om disse problemer, men jeg må også gøre opmærksom på, at den er fastsat efter, at dette spørgsmål er indleveret.

Udenrigsministeren siger, at han står fast på det, han kalder den danske anerkendelsespolitik, og henviser til det fast afgrænsede territorium. Det må vel siges, at det territo-